

ÜşümeK

— kul mehmet · 26 Mayıs 2026

ÜşümeK

Bu gün, göğün en karanlık perdesiyle örtülür yüzüm,
Ve ben, kendi içimin boşluğunda yankılanan bir çığlık olurum.
Ne uyku teselli verir artık, ne uyanış;
Her ikisi de aynı yanılısamanın farklı yüzleri.

Bir zamanlar ışıkla dolu olan yollarım,
Şimdi sisle örülmüş, taşlarla kaplanmış.
Adımlarım ağır, kalbim kırık,
Ama yine de yürürüm,
Çünkü yürümeK aşkın tek kanunudur.

Bir bakışla yanar içimdeki bütün kışlar,
Bir sözle erir buz tutmuş geceler.
Ve ben, yorgunluğumun içinde bir güzellik bulurum:
Çünkü aşk, en ağır yükü bile şiiire dönüştürür.

Gökyüzü bana boşluğu hatırlatır,
Ama o boşlukta bir yıldız parlar.
Yıldız, bana der ki: "Her karanlık, bir ışığın doğumudur."
İşte o an anlarım, yorgunluk aslında bir armağandır.

Yalnızlığım, bir şarkının ilk notasına dönüşür,
Özlemim, bir manzaranın en derin rengine.
Ve ben, dünyanın yorgun insanı,
Aşkın ellerinde yeniden doğarım.

Ne rüya kandırır artık beni, ne uyanış;
Çünkü hakikat, sevgilinin gözlerinde saklıdır.
O gözlerde gördüğüm parıltı,
Bütün yorgunluğumu güzelliğe çeviren mucizedir.

Pişmanlığım sığmazken düşlere,

Gün ağarır, ben de batışında batarım.
Her ışık, içimde bir yara açar,
Her karanlık, kalbimde bir sır saklar.

Yorgunluđum, göğün en ağır yükü,
Ama aşk, bu yükü bir güle dönüştürür.
Bir bakışla erir bütün kışlar,
Bir sözle doğar bahar dalları.

Yalnızlığım, bir armağan gibi taşınır,
Çünkü sessizlikte kendi sesimi bulurum.
Gökyüzü boşluğu hatırlatır bana,
Ama o boşlukta bir yıldız parlar.

Ve ben, dünyanın yorgun insanı,
Her pişmanlığı bir şiire dönüştürürüm.
Her özlemi bir manzaraya,
Her kırıklığı bir şarkıya.

Aşk, yorgunluğumu güzelliğe çevirir,
Pişmanlığımı bir dua gibi yükseltir.
Gün batarken ben de batarım,
Ama her batışta yeniden doğarım.

Yok, oluşumun ıssız çırpınışlarıyla savrulurken,
Her nefesim bir boşluğa çarpıp geri dönüyor.
Viraneliđim, taş taş dökülmüş bir kalp gibi,
Sana sarılamamanın sancısıyla kıvranıyor.

Bir zamanlar bahar kokan yollarım,
Şimdi rüzgârın bile uğramadığı sokaklara dönmüş.
Her adımda bir çıglık, her sessizlikte bir ağıt,
Ve ben, kendi enkazımda bir gölge gibi dolaşıyorum.

Aşkın elleri dokunmadıkça,
Yorgunluđum bir dađ gibi büyüyor içimde.
Ama yine de bu çırpınış,
Bir güzelliğe dönüşüyor:
Çünkü yok oluşun bile bir şiir oluyor seninle.

Gökyüzü gri, yıldızlar küskün,
Ama ben hâlâ onların arasında bir ışık arıyorum.
Belki bir gün, bu viraneliğin ortasında bir çiçek açar,
Bir ses yükselir, bir vuslat doğar.

Ve sen bilmeyeceksin...
Bu sancının nasıl bir armağana dönüştüğünü,
Bu çırpınışların aslında nasıl bir diriliş hazırladığını.
Çünkü yok oluş, bazen yeniden doğuşun en sessiz kapısıdır.

Göğün yıldızları üzerime düşerken,
Ben düştüğüm hasretin içinde üşürken,
Sen üşümeyi nereden bileceksin...

Her yıldız bir yara gibi iner kalbime,
Her ışık bir hatıra gibi yakar içimi.
Ben, gecenin en soğuk kıyısında titrerken,
Sen hâlâ sıcak hayallerin peşindesin.

Üşümek, sadece bedenin değil, ruhun da çırpınışıdır.
Hasret, bir buz gibi çöker damarlarıma,
Ve ben, kendi viraneliğimde bir ateş ararım.
Ama ateş yok, sadece sessizlik var.

Sen bilmeyeceksin...
Bir nefesin yokluğunun nasıl bir fırtına kopardığını,
Bir bakışın eksikliğinin nasıl bir geceyi sonsuz kıldığını.
Sen bilmeyeceksin, çünkü üşümek sana hiç uğramadı.

Ben üşürken, kelimelerim titreyen bir dua olur.
Ben üşürken, gözlerim göğün en uzak yıldızına takılır.
Ve her üşüyüşümde, aşkın kıymetini daha çok anlarım.
Çünkü aşk, en soğuk gecede bile bir güneş doğurur.

Göğün yıldızları üzerime düşerken,
Ben hâlâ üşüyorum, hâlâ bekliyorum.
Ama bu üşüme, bir gün kavuşmanın sıcaklığına dönüşecek.
Ve o zaman sen de bileceksin...

Üşümek, aslında aşkın en derin çağrısı olduğunu.

Mehmet Aluç